

meke.)

— No, Margitka, maga is varrni segít. Szép, hogy ilyen szorgalmas. — Odafordulunk, ahol a főnöknő jósága simogatja, a beteg testben vajudó fáradt lelkeket és egy pillanatra megborzadunk attól, amit látunk. Egy fejletlen testü, tizenhatéves leány, a Margitka. Fél arca rendes, de a másik fele rettentően eltorzult, óriási kinövésekkel tele hustömeg. És a többi szerencsétlen! Szörnyü nézni is a vergődésüket.

Az irgalmas nővérek, akik életüket ezeknek a szerencsétlen teremtéseknek szentelik, nem tudják mi történik, ha még a hitel is kifogy. *Félmillió korona adósság és nincs szén, nincs élelmiszer, nincs pénz, nincs semmi.*

Hihetetlen erőfeszítéseket tesznek, hogy egyik napról a másikra ellássák a betegeket, ami a lehetetlenséggel határos, mert *tizenkétezer korona havi jövedelemmel szemben, nyolcvan ezer korona kiadásuk van.*

A főnöknő elmondja, hogy az irgalmas nővérek tőke nélkül kapták az alapító *San Marco* hercegnétől az Irgalomházat. Adományokból fedezték a kiadásokat, de az adományok, segítségek az utóbbi években elmaradtak. Sipőcz polgármestert is kérték, juttasson az Irgalomháznak abból a pénzből, amit az amerikai magyarok a kórházak számára gyűjtöttek. Ez a kérés azonban eredménytelen maradt.

— *Pedig mi,* — mondja a főnöknő, — *valláskülönbség nélkül csak olyan beteget ápolunk, akiket a kórházak be nem fogadnak.* Mi lesz ezekkel a szerencsétlenekkel ha egyszer mi sem tudunk róluk gondoskodni? A legtöbbnek hozzátartozója egyáltalán nincsen.

Az Irgalomháza csakugyan a *legégetőbb sebé* a fővárosnak és szomorú lenne, ha a társadalom szíve ennyi szenvedés és nyomorusággal szemben *is részvétlen maradna.*